

gaaet ind paa en Forandring i det Forslag, som det selv har stillet til § 8, idet jeg ikke kan Andet end finde det høist hensigtsmæssigt, at man har forandret $\frac{1}{300}$ til $1\frac{1}{4}$ fl. ; men jeg kan ikke være enig med den ærede Ordfører i, at disse Brokers Forskjel af 5 fl. for et Aar skulde have nogen Indflydelse paa, at man ikke vilde gaae ind paa denne Forandring, saa meget mindre som, at, dersom man beholder Udvalgets Brok, stemmer Beregningen heller ikke, da man faaer 7 fl. for meget, istedet for 5 fl. for lidt, idet nemlig Udvalget har divideret med 360 istedetfor med 365, altsaa 5 Dages Forskjel, som giver en Forskjel af 7 fl. . Naar forøvrigt den ærede Ordfører har yttret med Hensyn til § 9 og de Bemærkninger, jeg derimod har tilladt mig at gjøre ved 1ste Behandling, at det vel maatte indrømmes, at denne Forholdsregel, der var bestemt, i enkelte extraordinaire Tilfælde kunde være ikke aldeles hensigtsmæssig eller meget vanskelig at udføre, maa jeg derved bemærke, at det ikke har været min Mening, at dette kun var i extraordinaire Tilfælde; tvertimod troer jeg, at denne Paragraph er upraktisk, saasnart som der er Krig, og hele Anordningen gaaer jo ud paa at tage Bestemmelser med Hensyn til Krigen. Men saalænge Armeen under en Krig marscherer frem eller tilbage, og der er jo altid i Regelen de Tilfælde, som finde Sted, naar der er Krig, da vil denne Paragraph aldeles ikke komme til Anvendelse. Jeg troer, at det er umuligt at overholde den; jeg troer, at Officererne slet ikke ville kunne tænke paa at overholde den, og det er derfor, at jeg i denne Henseende skal gjøre opmærksom paa, at naar man giver en Forordning, som skal være gjældende for Krigen, burde den være passende for Krigen, medens denne føres. Naar den ærede Ordfører har bemærket, at jeg selv har indrømmet, at det var vanskeligt at finde en Bestemmelse, som var passende, maa jeg dertil bemærke, at jeg kun har meent, at det var vanskeligt for mig, som ikke kjender synderligt til Krig og Krigsbefyrelse, at foreslaae en anden Bestemmelse; men jeg har derimod ikke indladt mig paa, hvorvidt det i det Hele kunde være vanskeligt. Jeg mener kun, at man maa have en Bestemmelse, der lader sig udføre; men jeg troer ikke,

at denne her kan bringes til Udførelse under en Krig. Naar den ærede Ordfører har yttret, at den nærværende § 9 var at foretrække for den Bestemmelse, som tidligere fandtes, at Soldaterne selv skulde betale Qvarteervarten, maa jeg dertil bemærke, at jeg troer, at den ældre Bestemmelse var meget praktisk; thi den havde til Folge, at den Qvarteervært, som ikke vilde opoffre sin Betaling, sørgede for, at han fik den af Soldaterne; hvorimod den Qvarteervært, som ikke brød sig om den, ikke fordrede den af Soldaterne. Det var en praktisk Maade at sørge for, at Qvarteerværterne fik den Betaling, som var bestemt, forsaavidt de ønskede den, og det var Noget, som naturligvis kunde skee i et Dieblik. Dersom der ikke var Tid for de Vedkommende til at faae Betaling inden Soldaterne afmarscherede, enten i selvé Huset eller paa Allarmpladsen, hvor disse samles, saa er det indlysende, at det ogsaa vilde være aldeles umuligt at overholde denne Bestemmelse i § 9.

Schytte: Jeg maa dog tillade mig at modsigte hvad den ærede sidste Taler ytrede; thi jeg troer netop det er praktisk saaledes, som Sen her er redigeret. Det er ganske vist, at det stod i Qvarteerværternes Magt at faae Betaling af vedkommende Militaire; men det er ligesaa vist, at de af mange Grunde, af Humanitetshensyn, „fordi min Nabo gjør det, gjør jeg det med“, og andre, saadanne Grunde, eftergave Betalingen, hvor det virkelig maaskee slet ikke endda convenerede de Vedkommende saagodt; hvorimod, naar de erholdt Betaling saaledes, som det her er bestemt, vilde det være ulige meget bedre. Vil man holde sig — begge Maader have været brugte under Inqvarteringen hos os, — til de Tilfælde, hvor man har faaet Betalingen udbetalt senere gennem de respective Øvrigheder, da har jeg selv f. Ex. været i det Tilfælde, at jeg har udbetalt Godtgjørelsen til de af vedkommende Militaire, som jeg har anseet for meest værdige og trængende, hvorimod i det Tilfælde, hvor Soldaterne selv skulle erlægge Betalingen, naar man er haardt belagt med Inqvartering, har f. Ex. 10 Mand og derover, og der muligt ere enkelte Militaire, som fortjene at blive frie for at betale, og andre, som ikke fortjene nogen Eftergivelse, som